



Az idő múlik

Néhány éve az adventi koszorút a templom számára az egyik misztráns édesanyja ajánlotta fel, aki törénetesen virágkötőként dolgozik.

A köszönet mellett azt a ráadás ajánlékot kapta, hogy az egyik adventi vasárnapon a szentmise kezdetekor ő gyújtotta meg a gyertyákat. Azon a napon a szokásosnál korábban érkezett, hogy ellenőrizze a koszorút. Megigazította a fenyőágakat és a díszítésként szolgáló terméseket, végigsimította a szalagokat, kicsit fordított a koszorún, majd távolabbról, a hívek szemszögéből is megnézte az eredményt.

Aztán megállt a koszorú mellett csendben szemlélve azt. Láthatóan elgondolkozott. Talán az idő, az évek múlásán. Talán gyerekkorára gondolt, amely már csak emlék számára. Talán arra gondolt, hogy újra itt az advent, ismét elmúlt egy esztendő, mennyi minden változott ezen idő alatt. Az adventi koszorú viszont nem változott az évek, évtizedek során, nem ment ki a divatból,



s a divat sem változtatott rajta semmit. Teljesen hagyományos, egyszerű koszorú fenyőágakból, három lila és egy rózsaszín gyertyával, pontosan olyan, mint gyerekkorában. „Tökéletes” - lépett mellé a kislány, aki talán már kissé unta, hogy édesanyja ennyit bíbelődik a koszorúval, s aki most nem gondolt arra, hogy sok év múltával is vissza fog emlékezni erre a pillanatra, édesanyjára, a koszorú gyertyáira, gyermekora adventjeire. Ő most még nem gondolhat a

múltra, hisz nincs neki, a jövőre pedig nem gondol, mert még gyerek.

Az advent szembesít minket az idő múlásával és szembesít önmagunkkal. Környezetünk, a világ változását észrevesszük és tudomásul vesszük, de mintha nem akarnánk tudomást venni arról, hogy közben mi is változunk, ezért szeretnénk az időt megállítani vagy talán meg is fordítani. Az advent szembesít önmagunk múltjával és a jövőről való gondolkodásra készítet minket.

Múlt és jövő

A múlt és a jövő tengelyében áll Keresztelő János, akiről advent 2. vasárnapján az evangéliumban olvasunk.

János egyrészt visszatekint a múltba, másrészt előrenéz a jövőbe. Visszatekint a régi időkre, felidézi a régmúlt idők prófétái jövendöléseit, elgondolkozik Istennek a múltban tett ígéretéről a Messiás jövetelével kapcsolatban. János megtérést hirdet és a bűnbánat keresztségében részesíti a hozzá érkezőket. A bűnbánat mindig önmagunkkal és múltunkkal való szembenézésből fakad.

János a jövő felé néz és a jövő felé irányítja a figyelmet. A hamarosan érkező Jézusra, a Megváltóra figyel, akiben beteljesednek a múltban tett ígérek. Jézusról beszél, s ezzel ő is egy jövőre vonatkozó ígéretet fogalmaz meg.

Adj szívembe igaz bűnbánatot!

Uram, Jézus Krisztus! Te egykor bűnbánatot hirdettél a népnek és megtérést vártál az emberektől.

Evangéliumod üzenete arra ösztönöz, hogy szembenézzek önmagammal, bűnös múltammal, életem hibáival. Segíts felismernem mindazt, amin változtatnom kell, s amin a te kegyelmeddel változtathatok. Adj szívembe igaz bűnbánatot! Add nekem a Szentlélekben való újjászületés kegyelmét! Mutasd meg nekem, milyen úton induljak, s mit vársz tőlem a jövőben!

Nem térhetek le a lelki növekedés útjáról, mert Isten azt várja tőlem, hogy szüntelenül ezen járjak. Segíts, Uram, elérnem azt a célt, megvalósítanom azt a feladatot, amit Isten szán nekem!

Advent 2.
vasárnapja
Iz 40,1-5,9-11
2Pét 3,8-14
Mk 1,1-8

Hétfő
Iz 35,1-10
Lk 5,17-26

Kedd
Iz 40,1-11
Mt 18,12-14

Szerda
Iz 40,25-31
Mt 11,28-30

Csütörtök
Iz 41,13-20
Mt 11,11-15

Péntek
Iz 48,17-19
Mt 17,10-13

Szombat
Sir 48,1-4. 9-11
Mt 17,10-13

Advent 3.
vasárnapja
Iz 61,1-2a.10-11
1Tessz 5,16-24
Jn 1,6-8. 19-28